

РЕШЕНИЕ

№ 4624

гр. София, 09.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 19.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **8952** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], жк С., [жилищен адрес] срещу ревизионен акт № [ЕГН]/30.12.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, в частта, в която е потвърден с решение № 1705/16.07.2012 г. на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място].

С оспорения РА, в потвърдената му част, на жалбоподателя не е признато право на приспадане на данъчен кредит за част от ревизираните периоди и в резултат на това са му определени задължения за данък върху добавената стойност /ДДС/ за довносяне в размер на 48290 лева – главница и 8571 лева лихви. Решаващият орган е отменил частично РА по отношение на извършените доставки от [фирма].

В жалбата, от съда се иска РА в оспорената част да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Навеждат се доводи, че в хода на проведеното ревизионно производство, органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено, като не са правени сериозни опити да бъдат открити представители на [фирма]. Твърди се, че през ревизирания период дружеството е извършвало търговия с автомобилни гуми и части в значителни обеми и това е видно от представените вторични счетоводни документи. Реалната търговска дейност на оспорвания е факт и доставките, по които не е признато право на приспадане на данъчен кредит са извършени именно във връзка с осъществяването ѝ. Инвокирани са доводи, че по

време на ревизионното производство са събрани достатъчно доказателства за наличие на материална, техническа и кадрова обезпеченост на доставчика, за да може да се приеме, че същият е могъл да продаде на оспорващия стоки от процесния вид и количество. Вярно е, че [фирма] не е представило всички изискани от органите по приходите документи, но това обстоятелство не може да бъде разглеждано като негативна последица за получателя. Оспорващият твърди, че направените от органите по приходите изводи противоречат пряко на практиката на Върховния Административен Съд и на Съда на Европейския Съюз, като са изброени съдебни актове, в подкрепа на този довод. Според него ревизиращите органи абсолютно необосновано са приели, че след закупуването им процесните стоки не са изнесени, т.е., че същите не са били предмет на вътрешнообщностни доставки.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорващият чрез адвокат Б. поддържа жалбата. Допълнителни съображения са развити в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт М. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1200668/25.01.2012 г., издадена от Началник на сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП, [населено място], с която е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчните периоди от м.01, м.03, м.04 и м.05 на 2010 г.

Ревизията е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК.

В хода на производството са събрани писмени доказателства и са извършени множество процесуални действия.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад № 1107193/13.10.2011 г., връчен на упълномощено от жалбоподателя лице. Дружеството е подало писмени възражения по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

След приключване на ревизионното производство е издаден ревизионен акт РА № [ЕГН]/30.12.2011 г., от главен инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], упълномощен със Заповед № К 1107193/27.10.2011 г., подписана от органа, възложил извършването на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган частично е възприел изводите на ревизиращия екип, поради което е отменил РА в една част, а в друга го е потвърдил.

По искане на оспорващия е допуснато и изслушано заключение на съдебно-счетоводна експертиза. Същото е приобщено към събрания в производството доказателствен материал.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен на управителя на [фирма], на

25.01.2012 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 08.02.2012 г. /вх. № 53-03-255/. Между страните на основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК е сключено споразумение за удължаване на срока за произнасяне от страна на решаващия орган. Решението на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място] е изпратено на оспорващия по електронната поща и е получено на 24.07.2012 г. Жалбата е подадена чрез Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място] на 01.08.2012 г. /вх. № 53-02-446/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с изложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Жалбата е подадена в законоустановените срокове, поради което тя е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, осъществени в рамките на извършваната от [фирма] дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на тези доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури е отказано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи:

На дружеството е отказано право на приспадане на данъчен кредит, по фактури, с които е документирано извършване на доставки от [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. Представяващият дружеството е представил, някои от исканите доказателства и е дал писмени обяснения.

Анализът на събраните доказателства е мотивирал органите по приходите да направят извода, че по издадените от дружеството фактури, на жалбоподателя не следва да бъде признавано право на приспадане на данъчен кредит. За да се провери дали тези изводи са правилни, следва да се обсъди заключението на допуснатата ССЧЕ.

Експертът е анализирал коректно наличните счетоводни документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви заключения. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси и са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Заключението следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Поради липса на данни за актуален адрес на управление на [фирма], нещата лице не е могло да провери счетоводството му, а е работило със съдържащите се преписката и представените допълнително такива, от оспорващия доказателства.

Според експерта, в дневниците за продажбите, респективно СД за ДДС на [фирма] за процесните данъчни периоди, са отразени фактурите, издадени на [фирма]. Налице са договори между двете дружества за покупко-продажба на автомобилни части и гуми. СД и Протоколите по ЗДДС са предавани в ТД на НАП, като само по отношение на м.05.2010 г. липсват данни за предприети действия в тази насока.

Предмет на процесните доставки са автомобилни гуми и авточасти. Към фактурите има приложени описи, в които продадените стоки са групирани само с наименование

„автомобилни гуми” или „гуми” и други части, като е посочен броят им и тяхната единична цена и без данни за вид, марка, размер или друга характеристика. Предходен доставчик на [фирма] е [фирма], с което дружеството е имало сключен договор. Стоките /автомобилни гуми/ са индивидуализирани в описи, приложени към фактурите, издадени от [фирма], само с наименование „автомобилни гуми” или „гуми” и брой. Същите са разпределени в групи според тяхната единична цена, но без данни за вид, марка /модел/, размер или друга характеристика. При извършената насрещна проверка на дружеството е установено, че фактурите са отразени коректно в счетоводството на [фирма].

За периода от 05.01.2010 г. до 05.01.2011 г. [фирма] е наело Офис под наем, на адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „В”, приземен етаж и Склад, на адрес [населено място], [улица] – 237, видно от приложените по преписката договори.

За периода, няма данни ревизираното дружество да е наемало лица по трудов или по граждански договор, но от представените доказателства е видно, че през 2006 г. е закупен специален автомобил марка „И. 35 10.1 Т. Д.”, с ДК № СА 8639 ВТ.

Вещото лице е установило, че сметка 304 „Стоки” не е заведена аналитично по количество и стойност от всеки вид, поради което може да се установи количеството на закупуваните стоки, но същите не могат да бъдат индивидуализирани.

В административната преписка се съдържат доказателства, че дружеството е извършвало вътреобщностни доставки, документирани с издадени фактури (I.) към клиента GPI K. I., B., H.. Според Международните товарителници превозвач на стоките е [фирма]. В СД за ДДС на [фирма] за данъчен период м. 03.2010 г. е отразена сумата 279000 лева, като данъчната основа на стоките, продадени в друга държава-членка на ЕС е подлежаща на облагане е със ставка 0 % и за данъчен период м. 04.2010 г. е отразена сумата 217490 лева, като отново данъчната основа на стоките, продадени в друга държава-членка на ЕС е подлежаща на облагане е със ставка 0 %. В съставените ЧМР, по повод на осъществения транспорт на стоките е отразено името на превозвача, а получателят е потвърдил писмено закупуването на стоките.

На същия клиент GPI K. I., B., H. през данъчния период м. 07.2010 г. са продадени гуми на обща стойност 424942 лева, като данъчната основа на стоките, продадени в друга държава-членка на ЕС е подлежаща на облагане със ставка 0 %. В съставените ЧМР, по повод на осъществения транспорт на стоките е отразено името на превозвача, а получателя потвърдил писмено закупуването на стоките.

През месец август 2010 г. [фирма] е продало на [фирма] 453 бр. автомобилни гуми, като доставката е документирана, чрез издаване на фактура № [ЕГН]/20.08.2010 г. В приложения опис гумите не са индивидуализирани по вид, марка, размер или друга характеристика.

В заключение вещото лице посочва, че [фирма] е закупило от [фирма] 3192 броя автомобилни гуми. [фирма] е закупило от [фирма] общо 5076 броя автомобилни гуми, в т.ч. 3792 броя в процесния период от м. 03 до м.05.2010 г. Оспорващият е продал общо 4339 броя автомобилни гуми, в т.ч. 2206 броя автомобилни гуми в процесния период от м. 03 до м. 05.2010 г.

Съпоставката по документи в рамките на стоковия поток при [фирма] показва, че общият размер на продажбите се вмести в общия размер на покупките, с остатък в наличност, което би следвало да проличи от движението и при салдирането по сметка 304 „Стоки”, ако тя беше заведена аналитично по количество и стойност.

Анализът на събраните доказателства, вкл. и писменото заключение на вещото лице

мотивираща настоящия съдебен състав да не се съгласи с направените от органите по приходите изводи. Безспорно в случая е, че доставчикът е функциониращо търговско дружество, чиито представител е оказал съдействие на екипа при извършването на ревизията. Основна предпоставка за отказ от право на признаване на данъчен кредит е обстоятелството, че счетоводството на жалбоподателя е водено нередовно, като закупените стоки не са отразявани коректно като материален запас по сметка 304. Този факт играе роля при определянето на публичните задължения при извършване на ревизия, но не може да бъде самостоятелна предпоставка за начисляване на допълнителни задължения. В случая органите на приходната администрация са изследвали не само възможностите на [фирма] да достави гуми и автомобилни части, но и са проследили движението на процесните стоки при останалите доставчици по веригата. Установено е, че през ревизирания период, като и преди него [фирма] е закупувало автомобилни гуми и части от фирми, които са имали такъв предмет на дейност и са извършвали продажби на такива стоки. Не се установява, през процесния период [фирма] да е имало други доставчици на автомобилни гуми и части. От заключението на вещото лице е видно, че издадените фактури са заприходявани по сметка 304, като единствено липсата на аналитичност, възпрепятства възможността да се провери, дали количеството на стоки, посочено в съставените към процесните фактури описи, съответства на осчетоводеното. В случая е налице, частично нарушение на разпоредбата на чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС, защото стоките не са конкретизирани по вид, а само по количество. Това обстоятелство, разгледано в съвкупност с останалите събрани доказателства, не може да се разглежда като основание за отказ от право на приспадане на данъчен кредит, по издадените от [фирма] фактури. През процесните периоди [фирма] е осъществило последващи облагаеми доставки, продавайки стоки от същия вид – автомобилни части и гуми на свои контрагенти, включително и чрез извършен износ в У.. Съпоставката на описите към фактурите, издадени от [фирма] и тези, издадени от [фирма] към унгарското дружество показва съвпадение в броя на придобитите и продадените в последствие части и гуми. Органите по приходите не приемат, че износът е извършен наистина, поради получения от унгарските данъчни власти S. 2004, в който е посочено, че доставките са съмнителни, защото получателят не е декларирал помещения за складиране и нает персонал. Настоящият съдебен състав не приема, този извод поради факта, че в посочения документ доставките не са приети за фиктивни, а само за подозрителни, т.е. осъществяването им не е отречено напълно и в случая са изпълнени предпоставките по чл. 45, ал. 2 от ППЗДДС – налице е транспортен документ /ЧМР/ и фактура за извършен превоз и писмено потвърждение от получателя за извършената доставка. В тежест на административния орган е да обори истинността на тези документи, за да се приеме, че е налице измама, извършена, чрез фиктивен износ и това да послужи като допълнително обстоятелство за отказ от право на признаване на данъчен кредит, във връзка с придобиването на територията на страната на стоките, станали в последствие предмет на износ.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспореният РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

С оглед изхода на делото на оспорващия се дължат разноски, платими от бюджета на органа, издал оспорения акт.

Водим от горното и на основание чл. 161 и чл. 160, ал. 1, пр. 1 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Краси” О. със съдебен адрес: [населено място], жк С., [жилищен адрес] ревизионен акт № [ЕГН]/30.12.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, в частта, потвърдена с решение № 1705/16.07.2012 г. на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място], с който на оспорващия не е признато право на признаване на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] за данъчните периоди 03, 04 и 05.2010 г.

ПРИЗВАВА ПРАВО НА ПРИСПАДАНЕ НА ДАНЪЧЕН КРЕДИТ на А. Краси” О. със съдебен адрес: [населено място], жк С., [жилищен адрес] по фактури, издадени от [фирма] за данъчните периоди 03, 04 и 05.2010 г.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, при ЦУ на НАП, [населено място], да заплати на А. Краси” О. със съдебен адрес: [населено място], жк С., [жилищен адрес] и ЕИК[ЕИК], сумата от 550 /петстотин и петдесет/ лева, представляваща направените по делото разноси – 50 лева Държавна такса и 500 лева, внесен депозит за възнаграждението на вещото лице, дало заключението по допуснатата ССЧЕ.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..